

МІКІТА

САТИРА • ГУМОР • КАРИКАТУРА •

ІЗ ПОЖВАВЛЕНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВИКОННОГО ОРГАНУ УНР

....„А я знаю, що пан дома
Сидить собі кінець стола”...

МЕНЕВНІ

Не в тому сила, що кобила сива,
Не в тому дотеп, що сміється

[жлоб,

Не в тому смак, що вип'єш склян-
[ку пива,

Не в тому мудрість, що великий

[лоб!

Не в тому радість, що померла

[теща,

Не в тому смуток, що ростуть

[борги,

Не в тому злість, що язиком хтось
[плеще,

Не в тому страх, що злі стають

[боги:

Не в тому воля, що дадуть корито,

Не в тому дружба, що багатий

[друг,

Не в тому вірність, що усе при-
[крито,

Не в тому героїзм, що є обух!

Не в тому, звісно, — і оце „не в
[тому”

Тягнути можна цілий день і два,
І ясно стане навіть і дурному,

Що найважливіше в тому не бува.

Це все, і більше слів подібних,

[нині

Так витерлись і посіріли так,

Немов піджак на емігрантській
[спині,

Як у макітрі добре втертий мак.

І взагалі — усе це теревені,

І взагалі — полова в решеті,

І взагалі — вода у голій жмені,

І взагалі — усі ми не святі!

Бабай

ПОРАДНИК ДОБРОГО ВИХОВАННЯ

Людина різниться від тварини тим, що людина мусить притримуватися „етикети”, а тварина ні. Інша етикета обов'язувала у Львові на Личакові, інша на селі, а ще інша в якомусь сальоні наших нечисленних аристократів.

З уваги на те, що в нас на еміграції отих дипломованих аристократів наплодилось як грибів по дощі, треба тим усім „інженером”, „докторам” і „професорам” подумати, що не вистачало купити собі на Розенгаймер у Мюнхені відповідний до обраного фаху диплом, але треба ще знати, як вести себе та яка „етикета” обов'язує в тому світі, в який всі вони з таким розмахом увійшли.

Найважливіша справа, — це вміти вести себе на гостині, цебто на обіді, чи вечері, на яку вас хтось нерозумний в наші часи запросить.

Не лізь без пардону до мешкання, але перед дверми подивись на свою гардеробу, головню на череві, чи, бува, по дорозі в щось не вліз. Щойно тоді постукай у двері або задзвони, але потихенько, не галасливо, щоб не подумали, що тебе така нетерплячка напала до їстива.

Як служниця відчинить тобі двері, вклонися і поздорови чемно, але служниці не доторкайся.

В передсінку знімаєш плащ і завішуєш його на кілку, добре до плаща придивившись, щоб бува на відхідному не взяв чужого, новішого.

В сальоні застанеш гостей, що сидять і думають про одне: коли вже, врешті, дадуть їсти! Голосно цього ніхто все таки не говорить і ти цього теж не роби. По якомусь часі можеш жартівливо сказати, що ти не прийшов для приємності, але щоб з'їсти, але цього ніхто за зле тобі не візьме, але скажуть, що маєш „віща”.

До часу, поки покличуть до столу, присядься до якоїсь гарнішої пані або панночки і намагайся чимось її забавити. Найрадіше, почни оповідати про те, які коштовні речі і килими ти лишив або дома, або, ще краще, у Відні. Це так зацікавить твою співбесідницю, що решту вона вже сама буде говорити, вичисляючи й свої втрачені дорожочинності.

Під час обіду краще вже оповідати сусідці якісь дотепа, а із закінченням їх завжди почекайте, аж дама проковтне їду, щоб, сміючись, не подавилася. Як дама да-

виться, то не бий її по потилиці, хоч це одинокий радикальний спосіб, але спокійно пожди, аж дама або задавиться на смерть і її винесуть, або не задавиться і ти матимеш нещастя дальше її бавити.

Якщо твоя сусідка гарна і молодша, то поручається тримати руки на столі, щоб не наразитись на зайві сплітки.

Якщо на полумиску є ще якийсь кусок із їстивного, то перше, заки візьмеш собі, запропонуй його твоїй сусідці. Вона, звичайно, схоче надумуватись, а ти, користаючи з цього, кажеш: „Ну, як ви, пані, даєте мені „гарбуза”, то я, хоч не хоч мушу сам змилюсердитися над цим куском.

Якщо подадуть якусь страву і ти не знаєш, як її їсти, то вдавай, що ти дуже зайнятий розмовою, а нишком поглядай, як до цієї страви беруться інші. Буває, що в добром товаристві інші те саме роблять, що ти, і ніхто не починає їсти, але такі випадки трапляються дуже рідко. Тоді найкраще звернутись до їди і їсти, як тобі краще подобається. Всі будуть тоді наслідувати тебе і подивляти твоє добре виховання.

Сидячи при столі, ніколи не довбай вилками в зубах, а тим більше не дряпай ними у голові. Вилками можна скалічитись, і тому краще це робити ложкою.

Коли господарка дому припрошує: „Візьміть ще кусок”, — то ніколи не відповідай: „О, дякую, я вже стільки з'їв цього свинства, що аж мене вже нудить!” Ні, цього не роби! Скромно подякуй і

ІЗ СОВЕТСЬКОГО ПОБУТУ

— Га-пчіх!!!

— На здоров'я товариша Сталіна!

скажи, що взагалі їсиш мало. Можливо, що тобі повірять!

При кінці обіду, коли господарка встає від столу, то знак, що приемність скінчилася* і евентуально, можеш пошукати собі іншого приміщення, де мусиш відсидіти те, що з'їв. Подякуй тоді своїй дамі, бо твої обов'язки супроти неї вже скінчилися, хіба що в час обіду ти домовився з нею на „рандку“, тоді вони щойно почнуться.

По обіді маневруй так, щоб хтось почастував тебе цигаркою. Ніколи не бери зразу дві.

Найкраще по обіді довго не засиджуватися, але забратись у свої. Старайся виходити цілою партією, щоб могли всунути служниці даток враз із іншими, що виходять. Тоді вона не зможе зорієнтуватися скільки дістала від тебе.

На відхідному, якщо служниця молода і гарна, можеш її дискретно щипнути.

Радник

ПО МАЛАНЦІ

Жінка вертається ранком з Маланчиного Вечора. Врадуваний чоловік питає:

— Скажи, Кіцю, чи ти була мені вірна?

На те жінка:

— Так само, як ти мені.

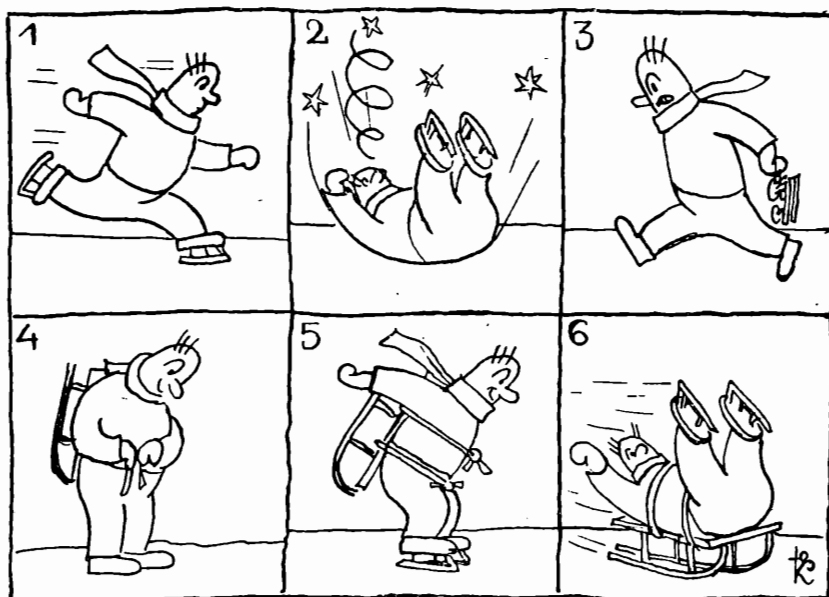
— Так? То вже я тебе, любцю, більше на забаву не пущу!

Чи Ви маєте вже

КАЛЕНДАР

ЛИСА МИКИТИ

на 1949 рік?

ІЗ ЗИМОВОГО СПОРТУ

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

Усіх наших Читачів просимо внести передплату на „Лиса Микиту“ за 1949 р.

На окремому місці подаємо умови передплати і адреси, на які треба пересилати гроші.

Читачам у Німеччині і Бельгії висилаємо поштові складанки.

Передплату просимо пересилати в такому часі, щоб журнал ми могли висилати без затримки.

Ми здержимо висилку журналу тим Читачам, які не внесуть передплати за 1949 р.,

в Німеччині — до 15. лютого, в Бельгії і Англії — до 28. лютого, у всіх інших краях — до 10. березня.

КАЛЯМБУРИ

Пасічняк по реорганізації „Української Трибуни“ **УПАсічняк**.

*

Берхтесгаден по замиренні з опозицією — **Бемерхтесгаден**.

*

ДОПИСУЄ

— Чого ти говориш мені, що дописуєш до „Лиса Микити“. Я і досі не читав ще ні одного твого „віща“.

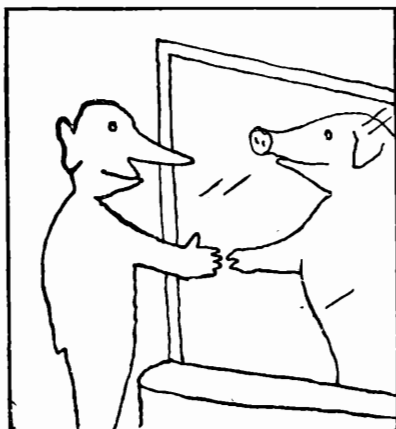
— Слово честі тобі даю, що дописую. Але хіба я винен, що вони нічого не друкують!

ЗРОЗУМІВ

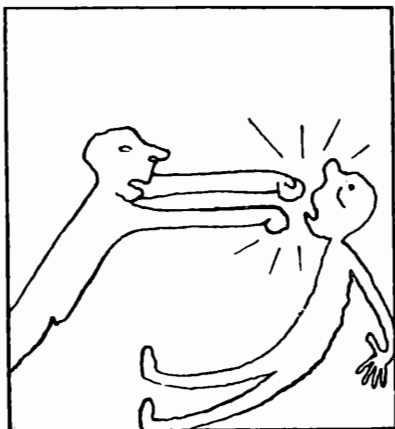
— І ви не боїтеся, що вас колись обкрадуть?

— Ні. Наш книговод спить в бюрі.

— Ну, так, але в ночі?

Пізнай себе самого.

Два рази дає, хто скоро дає.

Нема злого, що б не вийшло на добре.

Сателітська ніч.

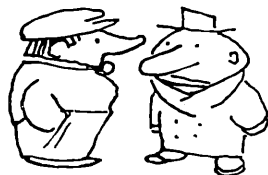
ЛІТЕРАТУРНІ СОРОКИ

Появилася наукова праця Др Степана Гика п. н. „Криміналістика”, яку автор присвятив: „Мойй дружині Мурці”. Варто було б побачити ту дружину, якій автор присвятив свою цілу „Криміналістику”.

*

Відомий наш письменник Іван Керницький, працюючи перед війною в одній із львівських газет.

писав статті, які часом були надто довгі. Одного разу начальний редактор, звернувши на це його увагу, вимагав, щоб він свої статті скорочував. Другого дня Керницький подав йому свою статтю, підписавши її скорочено Ікер.

СПАДКОЄМЦІ

Приїхав скиталець з родиною до свого брата фермера до Канади. По кількох днях побуту на фермі каже малий Івась до стрийка:

— Стрийку, а з'їсте трохи землі.

— Землі? Що тобі таке, малий, до голови прийшло?

— А бо татуньо казали, якщо ви будете гризти землю, тоді фарма буде наша.

ЗАПРОШУЄМО

до передплати журналу „Лис Микита” на 1949 р. Умови передплати:

в Німеччині — чвертьрічна — 2.80 н. м., піврічна — 5.50 н. м. переписку для Редакції і Адміністрації та гроші скеровуйте на адресу:

**Ducylowytsch Mychajlo,
(13b) München-Freimann 45,
BL. „C” II/52**

в Англії — чвертьрічна — 3 шил., піврічна — 6 шил., адреса заступника:

**W. Lystwyh,
YMCA Hostel Raylees Elsdon,
Newcastle-on-Tyne**

або

**Association of Ukrainians,
in Great Britain, Ltd.,
49, Linden Gardens Notting Hill Gate,
London, W. 2.**

в Бельгії — чвертьрічна — 24 фр., піврічна — 48 фр., адреса заступника:

**Popowycz Wolodymyr,
Brouwersstraat 9,
Leuven**

в Канаді — чвертьрічна — 0.50 дол., піврічна — 1.— дол., адреса заступника:

**Joseph Dacyk,
P. O. Box 1008 Sta „C”,
Toronto 3, Ont.**

в США — чвертьрічна — 0.50 дол., піврічна — 1.— дол., адреса заступника:

**Kowal Wolodymyr,
76 E 7th St.,
New York 3, N. Y.**

в Швейцарії — чвертьрічна — 3 фр., піврічна — 6 фр., адреса заступника:

**Roman Prokop,
Transitfach 1376,
Bern, Schweiz**

в Бразилії — чвертьрічна — 12 кр., піврічна — 20 кр., адреса заступника:

**Barabash Taras,
Caixa p. 196, Apucarana R. v. P.S.C.,
Parana**

у всіх інших країнах — чвертьрічна — рівновартість — 0.50 дол., піврічна — рівновартість 1 дол.

Мігр. Пилип Р., Мюнхен: У зв'язку з виїздом до Канади на фарму питаєте „чи бик копає?” Звичайно ні, хіба якщо крутити йому хвоста, але й тоді він радше коле. На щастя для Вас — не доїться, тож не потребуватимете за близько підходити.

Параня С., "Юнггайм": Справу мусите подати до німецького суду, тому що той, про кого пишите, — німець. В стосунках з чужинцями треба бути обережнішим.

Ігор К., Торонто, Канада: За запрошення „на лисячу фарму” до Канади щиро дякуємо. Покищо ще не рефлектуємо, бо не знаємо, чи „Лис Микита” там зможе заакліматизуватися.

Степан М., Дітройт, США: Найкраще нам допоможете, приєднуючи нових передплатників. За компліменти і привіт дякуємо.

М. О., Фрайбург: В політичні спори не мішаємося, „Української Трибуни” не дістаємо, а до ЛУПВ нас не прийняли.

К. С., Бремен: Щасливої дороги! Акул не бійтеся, бо вони можуть бути для Вас лише тоді небезпечні, якщо впадете в море.

П. Б., Регенсбург: З Ваших новель не користуємо; найкраще видайте їх книжкою, очевидно, якщо маєте гроші.

Кукудак: На жаль, Ваш вірш прийшов дещо пізно і ми не могли з нього скористати.

Федик: „Як ішли жиди до Єрусалиму” — про те написав уже С. Руданський у „Співомовках”.

М. З., Фрайсінг: З пляну Маршала ми нічого не дістаємо. Бачите, такий то світ!

В.Р., Авгсбург: Якщо маєте гроші, то видавайте гроші, а поезії нехай Вам хтось інший видасть.

К. Б., Канада: Ваші кепські рукописи прийшли за шість днів, а добрий пакунок, про який Ви згадували тому пів року, не прийшов ще й досі.

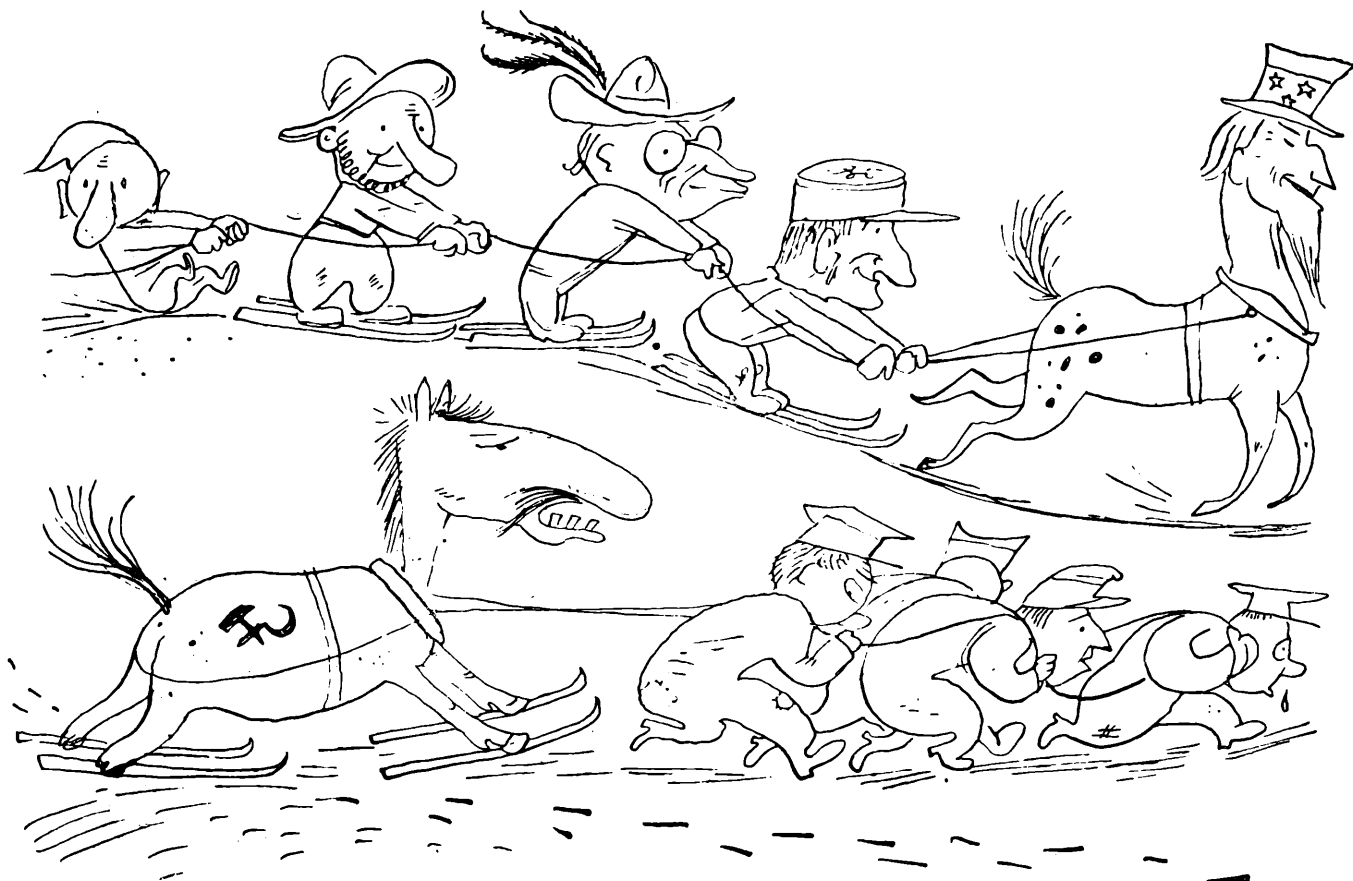

Москва: Почали будувати мавзолей. Як усе в ССРСР, будують прискішеними темпами, що б скінчити його до наступного святкування жовтневої революції.

Вашінгтон: Волес, комуністичний кандидат на президента в недавніх виборах в США, задумує висунути свою кандидатуру в найближчих виборах в ССРСР.

Мюнхен: В місті спокійно. В „Українській Трибуні” дороблено нові замки.

Авгсбург: Культурне життя замерло. Одні письменники вже написали, інші виїхали, а ще інші зорганізували „тавшцентралю” для непризнаних талантів.

ЗИМОВІ ПЕРЕГони

РЕВНИЙ Листоноша

Пан начальник Уряду Праці ще раз прочитав заявку, ще раз подивився на прохача, потер долоною бороду і спитав:

— Гм!.. То ви, шановний добродію, бажаєте посаду таборового листоноші?

— Еге, еге, як би так можна просити.

— А можна знати, чим ви займалися раніше?

— Ну... так, переважно, я працював у купецтві, і трохи в кооперації... Зразу, правда, мав свою власну крамницю, потім перейшов до кооперації, опісля знову мав свій інтерес, і щераз перейшов до кооперації...

— Гм!.. То, може, згідно з законом чергування, попробуйте щераз відкрити свій власний інтерес?... Гадаю, це буде навіть значно поплатніше зайняття і більше для вас відповідне, бо ж ви — людина в поважному віці, а знаєте, як то є з поштарським ремеслом? Поштар — мусить бути завжди в русі, вічно на ногах...

Під час того, як пан начальник балакав, прохач удивлявся в нього, немов у святий образ, а руки мав зложені на грудях, як до молитви. Коли ж пан начальник скінчив балакати, прохач іще хвилину мовчав, із пошаною схиливши голову, аж потім відважився сказати:

— Ні, ні, пане начальнику, мене нічого не відстрашить, — ні утяжлива праця, ні низька платня, я на все рішений, на все готовий! Бо треба вам знати, пане начальнику, що я — посвятив себе поштарському фахові, я склав собі такий обіт, що як довго вистане мені сил та здоров'я, я нічим іншим не буду займатися, лише розношенням листів!

— Гм!.. А дивіться!..

— Еге, еге! Якщо ласкаво зволите вислухати мене, я вам точно розкажу, в яких обставинах це трапилось...

— Ну, прошу, розказуйте.

— Пане начальнику, це було за-раз після Гітлерової капітуляції. Ми з дружиною сиділи тоді в од-

ній місцевині на пограниччі Австрії й Баварії, а гніздилися ген, високо, на полонині, в такій кошарі, чи колибі, яку нам бавор піднайшов за одну „раухер карту". Жили ми дуже бідно і майже примірали голодом, бо хоч і сяка-така копійчина коло мене колотилася, то це був час, коли марка тратила вартість і німаки за гроші нічого не продавали. Що нас тоді врятувало від голодної смерті, це „штамгеріхти" і конина.

Сидимо так раз у нашій колибі і догризаємо останню цілушку хліба, як тут прибігає землячок, що жив у сусідстві, та й гукає:

— Що ж це, ви, кохані панство, так сидите і нікуди носа не висуваете? Ви не бачите, що на світі діється?

— А що ж воно там діється? — питаємо.

— Якто — що?... Кругом настала демократія! Вся служба втікла, жадної влади немає, а на станції, — зарваниця! Німаки в купі з нашими авслендерами розбили два поїзди і розтаскують добро міхами! Тютюн, консерви, риж, коняки — чого душа забажає! Раджу вам, кохані панство, йти за добрим прикладом і поквалитись, щоб не було запізно!

...Гм! Що тут можна радити, чи не радити, це ж ясна справа, що таку оказію гріх прогавити! Заметушилися ми з дружиною, позичили в господаря візок і три мішки з картоплі і давай навперейми перти до села... Та щож?... Ми, правда, обое, люди в літах, куди нам до такого спорту, а то ще було напровесні, під ногами — потопа, а тут — усе згори, все стрімко, ну, поки ми скотилися з нашої полонини, поки притяглися в село, то попріли як руді миші і язики на бороди пови-валювали!.. Прибігаємо на станцію, — а там тихо-тихо, якби вимерло; на рейках — порозбивані вагони, скрізь валяються поламані скриньки й коробки, потовчені пляшки, але з людей — ні живо-го духа. Кидаюся до одного ваго-

ну, до другого, — ага! — і слід застиг по всіх благах, скрізь порожнісінько, все вичистили, вражі душі, лише розтрешена мука, риж, чи горох, або порожні бляшанки по консервах, показують, де була яка хапатня!..

— Ну, скажіть, пане начальнику, як би ви так були на нашому місці, чи і вам не краялося б серце з горя і розпуки, що інші, ось, наликалися та натягли всього до схочу, а ви фатигувалися такий далекий світ, перли останками сил — і надаремно!.. Кажу вам, пане начальнику, ми обое з дружиною, рахувати, старші люди, а тоді заплакали, як малі діти над нашою долею... А посідали ми плакати якраз під розбитий поштовий вагон, що з нього хтось повикидав на перон усю пошту. Так то я плачу, пане начальнику, аж бачу, що мої сльози капують на розірваний лист, з якого наставилась стрічка „райзенмарок..." І в той момент наступило в мій голові немов би якесь прояснення, якби саме Провидіння осінило мій розум! Я вхопив другий лист, розпечатав, — а з нього знову висунулись „райзенмарки" та й ще 10 марок грішми...

— Михайлинко! — гукаю тоді моїй дружині. — Пакуймо пошту в міхи! Ну, моя дружина вмить зміркувала що, як і куди, довго ми тоді часу не гаяли, напакували акуратно три міхи листів, навантажили на візок і — вйо! — додому. А ввечері — замкнулись в колибі, прислонили вікно, засвітили каганчик і давай ліквідувати пошту... Пане начальнику, може ви колись бували по наших селах і приглядалися, як то хлопці та дівчата роблять такі кукурудзяні вечорниці — сходяться лущити кукурудзу?.. Отакі вечорниці влаштували ми з дружиною, щось три вечорі підряд те-ребили нашу пошту, а що я звик жити з олівцем у руці, то ще потрудився настільки, що докладно зрахував, що ми тоді випатрошили 3549 листів! А майже в кожному щось було, як не „райзенмарки" на хліб, масло, цукор, то хоч пару райхс-марок, бо це, правда, була пошта, що їхала (і вже не доїхала!) на східний фронт. А в німаків до кінця війни таке бувало, що коли рідня писала до во-яка лист, то завжди там щось втикала до цього листа... От, на тих листах, пане начальнику, ми

тоді добре поживилися! Про гроші — і не згадую, гроші — пустяки, та найважливіше були ті дорожочинні „райзенмарки“, на які ви могли тоді все купити і які були ще дійсні два місяці часу!.. Ми жили на ці картки, як бомби аж до приходу американців, та й ще поробили запаси харчів на півроку!.. І тому я щиро та з рукою на серці можу сьогодні сказати, що це був — чудесний припадок, що це, відай, вищі сили простягнули нам помічну руку і не дали пропасти. І тоді, саме, я склав цей урочистий обіт: що доки життя мого і сил, не дивлячись на зиск, чи заплату, єдиним моїм званням буде звання листоноші, і то не для заробітку, а за покуту, за те, що я розпечатав і опорожнив 3549 чужих листів!.. Як досі — я чесно і совісно виконував свій обіт: до цих пір я вже побував у 12-ти таборах і всюди сповняв службу листоноші. І коли тепер мене призначили мешканцем вашого табору, я вже заздалегідь леліав у серці надію, що і тут ця служба опиниться в моїх руках...

Прохач скінчив свою розповідь. витягнув зелену, комісну хустинку та повтирав скроплене потом чоло і вологі від зворушення очі. Тоді пан начальник поправився на кріслі і в задумі потер бороду:

— Гм!.. Ну, гаразд. Напевно обіцяти вам не можу, що вона справді опиниться в ваших руках, але загляньте так за пару днів...

— Сердечно дякую, пане начальнику і глибоко зобов'язаний!..

...А коли прохач, згинаючись у поклонах, щез поза дверима, пан начальник подиктував секретарці:

— Панно Нельцю, допишіть там, на заявці: „Прохання полагоджено відмовно“. Бо то ніколи не можна знати, чи людину, що розпечатала 3549 чужих листів, не скоротить колись розпечатати 3550-тий!

Ікер.

ПОМОГЛО

— Пане докторе, я направду дуже вдячна вам за те лікарство, яке ви записали мому чоловікові проти випадання волосся. Колись він дуже бідкався і вічно нарікав на свою хворобу. Тепер, врешті, це все скінчилося.

— Моє лікарство очевидно помогло.

— Так, все волосся вилізло до рещи.

З РИСУНКІВ МАЛОГО РОМЦЯ

КОМЕНТАРІ

В Індонезії справа неясна і хто знає, чи скоро виясниться. Коли виявилось, що голляндці зайшли на Яву, світ був такий заскочений, що не знав, чи це дійсність, чи з'ява. Потім поставили цю безрадну і небезпечну справу на Раді Безпеки, але не могли собі дати з тим усім ради і, здається, що воно ще якийсь час потриває.

Китай — це здається найважливіша проблема наших днів. Національні війська плывово відступають (чим воно кінчиться — знаємо добре). З китайцями маємо ми, українці, багато дечого спільного. В першу чергу вміємо всі говорити їхньою мовою, хоча її ніколи не вчилися. Але знання китайської мови усвідомлював собі кожний свідомий українець, що свідомо говорив в польських урядах по-українськи, коли польський урядовець заявляв: „по хінську не розумен“.

Лучить нас з китайцями теж американська допомога. Коли було все добре, допомагала Америка і їм і нам. Китайці (як і ми) починають емігрувати. Головно до Ав-

стралії (як і ми). Але це ще не все, що лучить нас з китайцями. Остается ще одне: мали китайці свій „китайський мур“. Він їм нічого не поміг. Маємо і ми наш український „МУР“. Нехай ніхто не думає, що він нам щось допоможе... В Палестині нарешті досягнуто перемир'я, хоча бої відбуваються, як і раніше. Жиди бомбардують арабські позиції. Неясно тільки ще, чому советських літунів, на советських літаках, називають жидами.

Вже появилсь в продажі календар „ЛИСА МИКИТИ“ на 1949 р. — Редакція і мистецьке оформлення Ека. Формат 8°, сторін 62 + оголошення.

Ціна:

в Німеччині	2 Н. М.
у Англії	2 шил.
у Бельгії	16 фр.
у Канаді, США	30 ц.

У всіх інших країнах рівновартість 30 ц. амер.

Купувати можна у кольпортерів „Лиса Микити“ та в книгарнях або замовляти у Видавництві.

Кольпортерам 20% опушту.

ЇДЕМО ДО АМЕРИКИ